

Kedves Olvasóink!

A Mécsses Szeretetszolgálat idén ünnepli megalakulásának 25 éves jubileumát. A jeles évforduló kapcsán fogadják szeretettel az alábbi sorokat, melyekben megpróbálkozunk összefoglalni az elmúlt 25 év történéseit.

Történetünk 1991. szeptember 2-án kezdődik, amikor Majzik Mátyás szegedi börtönlelkész vezetésével megalakul a Mécsses Szeretetszolgálat, azzal a célkitűzéssel, hogy a legmegvetettebb, legkítaszítottabb embertársaink szolgálatába álljon. Alapítónk legfőbb üzenete mindannyiunk felé, hogy ne féljünk felismerni a saját világunk által kivetett, lenézett, haszontalannak kikiáltott emberekben Jézus Krisztus arcát! Vegyük észre, hogy Isten munkatársnak hív bennünket, a két kezünket kéri, hogy lehajoljunk és felemeljük vele az elesetteket, irgalomra hív és nem ítélkezésre, konkrét tettekre, imádságra, engesztelésre és a tevékeny felebaráti szeretet megannyi lehetőségére, amit szolgálatunk során megélhetünk a börtönben élők, szabadultak, hajléktalanok, prostituáltak, menekültek, testiekben és lelkiekben

hiányt szenvedő embertársaink felé fordulva. Ezen gondolatokon, felismeréseken alapul a Mécsses Szeretetszolgálat lelkisége, amit szemléletesen fejeznek ki jelképeink, a kereszten függő tövis és a karok nélküli Krisztus.

A tevékeny szeretet gyakorlására indította el Szeretetszolgálatunk a karácsonyi csomagküldő akciót, amivel a börtönökön belül is a legeltesettebbekhez fordulunk, hiszen azon elítélteknek állítunk össze karácsonyi ajándékot évről-évre, akikre senki nem gondol. Az első karácsonyi csomagküldést követően többünkben felmerült, hogy a kinti világban kapcsolatokkal nem rendelkező fogvatartottakkal rendszeresen levelezzünk, így jelentve nekik egy biztos pontot. „A szívnek kezekre van szüksége...” – a Levelező Szolgálat tagjainak csendes, de annál jelentékenyebb munkája e mondaton alapul. Az évek során több száz elítélthez próbáltunk meg leveleinken keresztül odafordulni, lehajolni és a Gondviselő Isten szeretetét továbbadni,

Augusztusi imaszándékunk

*Add Uram,
hogy megszívleljük a Te
igédet és jó termést
hozzunk!*

„Kiment a magvető vetni. Amint vetett, némely szem az útfélre esett. Oda szálltak az (égi) madarak és fölcsipegették. Némely meg köves helyre esett, ahol nem volt elég földje. Csakhamar kikelt, mert nem jutott mélyen a földbe. Amikor a nap magasabbra hágott, megperzselődött, és gyökér híján elszáradt. Némely pedig tövisek közé hullott. Amint a tövisek felnőttek, elnyomták. A többi jó földbe hullott és termést hozott: egyik százszorosot, a másik hatvanszorosat, némelyik meg harmincszorosat. (Máté 13,3-8)

mialatt szívünkben megannyi izgalom, várakozás és reménység munkálkodott, vajon tudjuk-e valóban szeretni ezeket az embereket, sikerül-e a szeretet hiányának falait áttörnünk, örömet okoznunk, gyümölcsöt teremnünk...

Szeretetszolgálatunk munkatársai a börtönfalakon belüli személyes jelenléttel is igyekeznek a Gondviselő jóságát jelenvalóvá tenni hittanórák, személyes beszélgetések, lelki vezetés és a szentségek-re való felkészítés formájában. A Váci Fegyház és Börtönben hosszú előkészítést követően sikerült megszerveznünk a családi beszélőket, amik igazi közösségi élményt jelentenek a fogvatartottak számára, hiszen egy légtérben, egy asztalnál ülve fogadhatják családtagjaikat, együtt étkezhetnek velük. A közös imádság, ének és szentmise pedig a krisztusi közösség teljes megélését ajándékozta minden résztvevőnek. A Mécses tagjai aktívan munkálkodnak az ország büntetés-végrehajtási intézményeiben egyre szaporodó börtöncursillok szervezésében és lebonyolításában is. A cursillo elvégzése különleges lehetőség a fogvatartottak számára, hiszen három napot tölthetnek együtt egy kisebb közösségben, ahol világi segítők tanításával gazdagodva, saját életüket átgon-dolva, átbeszélve ki tudnak nyílni önmaguk, Isten és a világ felé. A

börtöncursillok során valóban történnek csodák, gátak szakadnak át, falak omlanak le és lán-cok törnek szét, hogy lélekben új emberek születhessenek, akik Istenre alapozzák életüket.

A Mécses Szeretetszolgálat 25 éves története során folyamatosan kereste a lehetőséget a szabadtak utógondozásában való részvételre is. Több olyan lakóközösséget próbáltunk létrehozni, ahol börtönből szabadult testvéreink átmenetileg vagy hosszabb távon élhetnek, dolgozhatnak. Legnagyobb reményünket a Tass-Alsószenttamáson felépült Mécses majorba vetettük, ahol több hektár legelő és szántó, továbbá jónéhány, istállónak és műhelynek alkalmas melléképület áll rendelkezésre, így mezőgazdasági munkákra és állattenyésztésre is kiválóan alkalmas. A majorhoz tartozó épületegyüttesben több lakó is kényelmesen be tud rendezkedni, ez által mindenkinek megmaradhat a saját élettere, ahol bár a világtól kissé elzártan, de a hétköznapok csendjében munkálkodva, egy kis közösségben békés és teljes életet élhet. A majorbeli élet megszentelésére épült fel 2004-ben a Szent Jobb Latorról nevezett kápolna, ami a lakók lelki életének központja kívánt lenni. A major mára sajnos elnéptelenedett, felélesztésére folyamatosan keressük a lehe-

tőségeket és reméljük, egykor újra megtelik étellel. Az utógondozás szerepét jelenleg a váci központunk tölti be, ahová folyamatosan várjuk azon szabadtak jelentkezését, akik szerény körülmények és munkás hétköznapok között egy kis lakóközösségben szeretnék Istenre alapozva újrakezdeni életüket.

Visszatekintve az elmúlt 25 évre hálát adhatunk Istennek kegyelméért és gondviselő jóságáért, amivel végigkísérte eddigi utunkat. Bár munkálkodásunk minden gyümölcsöt nem mindig látjuk, még ennyi idő távlatából sem, bízhatunk abban, hogy az általunk elvetett magok jó földbe hullottak, és az elesettekhez lehajoló szeretetünk kibontakozott embertársaink szívében. Ezzel a reménnyel folytatjuk tovább munkánkat, keresünk új utakat, lehetőségeket, ahol Isten szeretetét tudjuk a világnak ajándékozni. Szeretetszolgálatunk alapítója, Majzik Mátyás már nem lehet közöttünk, de bizonyára arra biztatna bennünket, járjunk nyitott szemmel és szívvel, hogy észrevegyük környezetünkben a legelesebb, legkitaszítottabb felebarátainkat és ne féljünk odafordulni hozzájuk, hiszen öbennük is Jézus Krisztus lakozik.

Sziklára építeni - Beszámoló a kalocsai női börtöncursilloról

2016. június 16. és 19. között Kalocsán megrendezésre került az első női börtöncursillo. A szervezők közül ketten is tollat ragadtak, hogy megírják nekünk tapasztalataikat, érzéseiket. Kedves Olvasóink fogadják szeretettel az alábbi sorokat:

„Mindaz, aki hallgatja tanításomat és tettekre is váltja, hasonlít a bölcs emberhez, aki házáat sziklára építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvöltött a szél és rázúdult a házra, de az nem dőlt össze, mert sziklára alapozták.” (Máté 7,24-25)

A férjemet Misit már többször elkísértem a Váci Fegyház és Börtönbe. Számomra nem idegen a légkör, mindig nagyon szívesen és nagy örömmel mentem vele. A fogvatartottak nagy szeretettel és hálával fogadnak, ha bemegyek. Régóta

arra vágytam, hogy más börtönökbe is eljussak, még több fogvatartottal oszthassam meg Jézus szeretetét. Amikor megtudtam, hogy Kalocsán a női börtönbe is lesz cursilló, elképzelhetetlennek tartottam, hogy én ne vegyek rajta részt. Nagyon nagy öröm töltött el, amikor meghívást kaptam a részvételre. Úgy éreztem, mintha egy régi vágyam teljesülne. Tudtam, hogy kik közé megyek. Biztos voltam, hogy ugyanaz a szeretet, elfogadás vesz majd körül, mint a váci börtönbe. Jézust megyek meglátogatni. Jézust, aki azonosította magát a legelesettebbekkel, a legkitaszítottabbakkal. Vártam ezt a találkozást – és valóban azt kaptam, amit vártam. Szeretetet, elfogadást és hálát. Meglepett, hogy mennyire segítőkészek és együttműködőek voltak. Már másnapra feloldódott a hangulat. Látaszott, hogy mennyire megérintette őket Jézus a tanítások és a szentségimádások által. Nagyon szívesen és ügyesen rajzoltak, és többen megdöbbenő pontossággal adták vissza a tanítást.

Amíg azzal voltam elfoglalva, hogy minél hitelesebben, mélyebben átadom az általam megélt tapasztalatokat, szinte észre sem vettem, hogy mennyi mindent kaptam általuk. Az asztalunknál ülő Klári gyönyörű Sík Sándor verset osztott meg velünk, és külön a lelkemre kötötte, hogy olvassam el Jókai Mórtól az „Egy az Isten” című regényt. Megígértem neki – és tegnapi el is olvastam. Nagyon mély hatást tett rám a könyv, sokat gazdagodtam általa. Sok mindent megosztottak az életükből, a harmadik nap végére nagyon közel kerültem néhányukhoz. Többeknek megígértem, hogy szívesen levelezek velük a Mécses Szeretetszolgálat Levelezőcsoportján keresztül. A jó hangulatot még fokozta, hogy János atya több cigánydalt énekelt és gitárral kísért –

és ezzel nagy örömet okozott mindannyiunknak. Teljesen meg voltak hatva, hogy egy püspök cigány imákat és énekeket tud. Vasárnapra elfáradtunk alaposan mi is és a jelöltek is. Nagyon nagy élmény volt a záró szentmise. Bátran, elérzékenyülve mondták el, hogy mi mindent kaptak az Úrtól ebben a néhány napban. Számomra a legmeghatóbb volt, amikor Nóra sírva mondta el, hogy eddig csak homokra épített, de mostantól Sziklára fog építeni. A végén úgy ölelgettük meg egymást, mint igazi testvérek. Nagyon nagy öröm volt számomra átélni, hogy rajtam keresztül is tudott adni az Úr valamit számukra, és hogy rajtuk keresztül is maradandót alkotott bennem. Áldassék és dicséertessék az Ő szent Neve, most és mindörökké! Amen.

De colores, Évi

Érzéseim

Csütörtökön, amikor elindultunk Kalocsára volt bennem egy keveske izgalom, mert új helyzet volt mindannyiunk számára a börtön, mint helyszín, és semmit sem tudtunk a jelöltekről, csak keresztnéveket. Tudtuk, hogy tízen lesznek, és kaptunk egy listát arról, hogy milyen bűncselekményért vannak fogva tartva. Én nagyon vártam már a találkozást velük, szerettem volna, ha nevekhez minél hamarabb arcokat tudok kapcsolni.

Nagyon mély benyomást tett rám az első bemutatkozó kör. Rendkívül megviselt arcú embereket láttam magam körül leülni. A ráncok mélyén, a durva vonások mögött látni lehetett mindenkinek a meggyötörtségét. Kevés volt a mosoly, a derű. Ők is biztosan

izgultak ebben a furcsa helyzetben.

Kiderült, hogy Mészáros István atyához szentmisére és más foglalkozásokra is mindannyian több éve járnak. Várták a hétvégét és többen nagyon örültek, hogy visszaértek szállításból vagy még éppen nem mentek el.

Az egész hétvégét nagyon szépen, a körülményekhez képest rendkívül fegyelmезetten csinálták végig az elítéltek.

Szombat délután lehetett érezni, hogy ők is és mi munkatársak is nagyon elfáradtunk. Az egyik asztalnál a jelöltek kicsit ingerlékenyvé váltak, volt egy kis vita, hogy ki megy dohányozni és, hogy ki nem, de a munkatársak elsimították a dolgot. Nagy volt a meleg a kápolnában, az udvaron többször volt zaj, ha az ablakot becsuktuk, akkor nem volt benn levegő. János atya sokat énekelt velük, még cigányul is és ez is sokat oldott a feszültségen, még ha el is csúsztunk szombaton az idővel.

A jelöltek nagyon jól ismerték a szentmise menetét (jobban, mint a civil cursillión sokan), szépen énekeltek, volt orgonistánk is és igen aktívan segítettek a felolvasásban, ministrálásban. A csütörtöki program szépen folyamatosan ment, a silenciumot is megpróbálták betartani, pedig többen olyan zárkába mentek vissza, ahol a társak nem voltak a cursillo résztvevői, így nem értették, hogy miért nem akarnak velük beszélgetni.

A cursillo alatt sokat jegyzeteltek, csak egy olyan jelöltet láttam, akinek nem nagyon ment az írás, de még ő is másolta a

leglényegesebb dolgokat az asztaltársaktól.

A rajzolás során voltak gondjaink, nehezen értették, hogy mi a feladat, inkább felolvasták a jegyzeteiket. Ebből viszont hallhattuk, hogy mennyi mindent vissza tudnak majd keresni a hétvége anyagából.

Nekem nagyon szerethető asztaltársak jutottak a Szentlélek működése által. Mindegyik asztaltársam nagyon együttműködő volt, igyekezett többé-kevésbé őszinte lenni. Egyikük nem mondott magáról sokat, ő mindig ugyan arról beszélt, de mégis érezni lehetett, hogy a lelkében nagy munka folyik, sok mindent újra gondol. Tudtam velük együtt érezni, beleképzelnem magam a helyzetükbe, sírni velük és nevetni is. Ezekért a könnyéért nagyon hálásak voltak. Sajnálom, hogy nincs mód rá, hogy láthassam őket, várom a leveleiket, remélem nem sokára megérkeznek.

A három nap alatt soha még nem tapasztalt mennyei béke szállt meg. Mint a tükör sima tó vize, olyannak éreztem magamat. Fel-emelő, megrendítő érzés volt. Teljesnek, egésznek, szeretettnek éreztem magam. Biztonságban voltam Istennél. Teljesen megérkeztem. Az életemnek ebben a pillanatában pontosan oda értem, ahová Isten is elképzelt és pontosan azt értettem meg, amit Ő akart, hogy eljusson hozzám. Hi-

hetetlen tisztán értettem, éreztem és tudtam figyelni mindenre. Ezt az érzést mély fájdalom előzte meg, rádöbbenem arra, hogy csak Isten kegyelméből vagyok az, aki vagyok, hiszen sokszor alakulhatott volna úgy az életem, hogy én viselhettem volna azt a „tyúkláb mintás” szoknyát, mint az asztaltársaim. Más volt azt tudni, hogy mekkora a kegyelem az életemben és megint más szívenben is teljesen átélni ezt a tudást. Dicsőség és hála neked Istenem!

Szép és ünnepi volt a vasárnapi közös étkezés kalocsai mintás porcelánból szép szalvétával, finom ételekkel. Az elítéltektől ajándékokat is kaptunk, maguk hímezte keresztszemes könyvjelzőt és egy fehér kalocsai mintás poháralátétet.

A vasárnapi szentmise és egyben záró ünnepély nagyon szépre sikerült. Szerintem a vendégeink is

megerősítenek ebben. Nagyon természetes volt minden, de ünnepi is egyben. Az elítéltek tudtak magukról beszélni. Többen a könnyeikkel együtt el tudták mondani, hogy mit kaptak a három naptól és örültek a kereszteknek és a személyes szavaknak. Jó volt őket megölelni a végén és egyben torokszorító is volt látni, ahogyan sorakoztak és a végén elkísérték őket az örök. A börtön őrei nagyon kedvesek, segítőkészek voltak. A nevelő tiszt, a többi őr is mind nagyon előzékeny, és barátságos volt velünk. Külön köszönet illeti Dr. Mészáros István atyát, mert igazi vendéglátónk volt ebben a számára is ismeretlen helyzetben. Elkísért bennünket a szállásunkra, és minden reggel értünk jött, híd és kapocs volt a börtön személyzete és közöttünk. Mindenkiben a segítségünkre volt.

Orsi

mecses.vaciegyhazmegye.hu

Szeptemberi imaszándékunk

Taníts meg bennünket irgalmadra, Uram!

Jézus tovább folytatva útját, látta, hogy egy Máté nevű ember ül a vámnál. „Kövess engem!” – szólította meg. Az fölkel és követte. Mikor később annak házában asztalhoz ült, sok vámos és bűnös jött, s letelepedtek Jézus és tanítványai közé.

Ennek láttára a farizeusok megkérdezték tanítványait: „Miért eszik Mestertetek vámosokkal és bűnösökkel?” Amikor Jézus ezt hallotta, megfelelt nekik: „Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Menjetek csak, és tanuljátok meg mit tesz az: irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Máté 9,9-13)

IMPRESSZUM

Kiadja a Mecses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály
2600 Vác, Ilona u. 4/a.
mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyhazmegye.hu
Szerkesztőség:
jobblator.mecses@gmail.com